

[Ministeren for kulturelle anliggender]

nelsen. Også disse problemer har en tydelig sammenhæng med det idrætslige niveau.

Eliteidrætsudøverne er i undersøgelsen blevet bedt om at karakterisere deres trænings- og konkurrencebetingelser. Det oplyses, at adgangen til instruktion ud over daglig træning volder de største problemer, men også mulighederne for kompensation for indkomsttab og adgangen til træningslejre og lignende nævnes som utilfredsstillende.

Gennemgående har den internationale elite større problemer med trænings- og konkurrencebetingelserne end den nationale elite og talentfuld ungdom.

Generelt peger undersøgelsen på behov for forbedringer på især tre områder: bedre instruktion, centralisering af en række eliteidrætsorienterede støttefunktioner og bedre muligheder for at kombinere idræt med arbejde/uddannelse.

Vendes blikket mod specialforbundene, som er tilrettelæggere af eliteidrætsarbejdet, fremlægger udvalget værdifuldt materiale til vurdering af situationen.

Lidt over halvdelen af specialforbundenes samlede indtægter stammer fra tipsmidlerne. De øvrige indtægter fordeler sig på kontingenter, entréindtægter, sponsorindtægter m.m. Indtægts- og udgiftssiden varierer stærkt fra specialforbund til specialforbund. De tre største forbund (fodbold, håndbold og badminton) har på indtægtssiden relativt store entré-, sponsor- og transmissionsindtægter. Til gengæld er tilskuddet fra tipsmidlerne og kontingentindtægterne af mindre betydning. I de mindste forbund er forholdet omvendt.

Omkring $\frac{3}{4}$ af specialforbundenes udgifter anvendes direkte eller indirekte på elitearbejdet, heraf næsten 60 pct. på den internationale elite. Kategorierne national elite og talentfuld ungdom får hver ca. 20 pct. Specialforbundenes udgifter pr. eliteidrætsudøver er 10-15 gange så store på den internationale elite som på den nationale elite. Opgøres udgifterne på mandlige og kvindelige udøvere, er der kun en mindre forskel i mændenes favor.

Hovedparten af udgifterne går til betaling af rejser og ophold ved landskampe og træningssamlinger, til finansiering af stævner og turneringer og til trænerlønninger. En del af udgifterne har dog karakter af kontant støtte til den enkelte eliteidrætsudøver i form af f.eks. erstatning for tabt arbejdsfortjeneste,

kosttilskud, kørselstilskud og tilskud til rekvisitter og redskaber.

Hovedparten af forbundene finansierer en del af deres aktiviteter med sponsormidler. De fleste af midlerne anvendes til særlige formål (landskampe, deltagelse i OL, VM, EM og lignende), som er fastlagt på forhånd. Specialforbundenes kontante sponsormidler udgjorde i 1981 ca. 3,4 mill. kr., svarende til 6 pct af deres samlede indtægter. Medtages sponsorindtægter på især foreningsniveau, anslås det, at de samlede sponsorindtægter i 1981 udgjorde ca. 27 mill. kr.

Forbundene angiver i det fremlagte materiale, at de mest presserende problemer i elitearbejdet er mangelen på henholdsvis instruktører, tilstrækkelige støtteforanstaltninger over for den enkelte eliteidrætsudøver, faciliteter og organisatoriske initiativer med henblik på elitearbejdet.

I en vurdering af den fremtidige eliteidrætspolitik er der overvejende stemning blandt specialforbundene for at satse mere på eliteidræt og bedre eliteresultater. Fortsættes den hidtidige linie, mener de fleste, at konsekvensen vil blive en ringere dansk position i international eliteidræt. Iværksættes en nedprioritering af eliten, vil det ifølge de fleste forbund betyde en generel tilbagegang for al idræt.

Det af udvalget fremlagte materiale har skabt et glimrende grundlag for en vurdering af såvel eliteidrætsudøvernes som specialforbundenes situation. Det fremgår, at der bruges mange ressourcer på at frembringe eliteresultater, men det fremgår også, at der er behov for en lang række fundamentale ændringer i grundlaget for dette arbejde.

Eliteidrætsudvalget fremlægger i betænkningen udkast til en model for det fremtidige elitearbejde, som dels vil kunne tilgodese kravene om en effektivisering af arbejdet, dels vil kunne sikre, at dette arbejde foregår på en socialt og samfundsmæssigt forsvarlig måde. Ganske vist dokumenteres det i betænkningen, at eliteidrætsudøverne kan karakteriseres som en forholdsvis privilegeret gruppe uddannelsesmæssigt og socialt, og ganske vist har dansk eliteidræt målt i vesteuropæisk sammenhæng klaret sig udmærket de senere år, men der er tale om et billede af en situation, som er under meget stærk forandring. At nuværende danske eliteidrætsudøvere - trods en meget stærk tidsmæssig in-